

**Огнян
Стефанов**

МАФИЯТА
ОТ КГБ ДО ДС

enthusiast

Огнян Стефанов

МАФИЯТА
от КГБ до ДС

Книга за смъртта, насилието и възмездието

Огнян Стефанов

Мафията

от КГБ до ДС

КНИГА ЗА СМЪРТТА,
НАСИЛИЕТО И ВЪЗМЕЗДИЕТО

enthusiast

София • 2013 г.

© Огнян Стефанов, автор, 2013

© Тони Ганчев, художник, 2013

© „Алто комуникайшънс енд пъблишинг“ ООД, 2013

Enthusiast

An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.

ISBN 978-619-164-076-8

Въведение

Ако имах снайпер

Има много хора за убиване. Мутри, изнасилвачи, педофили, рекетъори, мафиоти. Понякога дори този, който те е засякъл на магистралата, заслужава да му пуснеш един куршум. Такова е времето. Мътно и недоволно. Всеки ден някой политик също кандидатства за „черния списък“. Виждаш го как лъже, манипулира и извърта от трибуната на парламента. Прицелваш се, обираш мекия спусък и...

Мечтая за пушка, с която мога да поразя враговете си отдалеч. Бам! – и между очите им се появява дупка. Като във филм за Карлос Чакала*.

Не е трудно да се снабдиш с подходящо оръжие. Ако имаш парите, винаги ще се намери познат, който да ти помогне.

Получаваш снайпера.

Започваш да се готвиш. Например трябва да знаеш, че в центъра на прицела се намира основният ъгъл, по който се прицелваме на дистанции до 1000 метра. Под него са допълнителните ъгли за стрелба съответно на 1100, 1200 и 1300 метра. Встрани от основния ъгъл са разположени по 10 вертикални чертички – това са хилядните. С тяхна помощ може да се пресмята изпреварването при

.....

* Карлос Чакала (Илич Рамирес Санчес) – един от най-известните терористи на 70-те и 80-те години на миналия век, излежаващ доживотна присъда във Франция. Образът и дейността му са обект на художествена интерпретация в литературата и киното. – Бел. ред.

стрелба по подвижна цел. В лявата долна част на полето на прицела се намира графичен далекомер – парабола. С него определяш разстоянието до целта. Това става по следния начин: под хоризонталната линия на графичния далекомер се виждат цифрите 1,7 – това е средният ръст на човешкото тяло, и т.н.

Старателно се обучаваш, тренираш и след десетина дни си готов. За месец можеш да станеш добър. За три си готов за истинско действие в реални условия, а степента да се справиш успешно е над 80 процента.

Готов си.

Имаш мотив, имаш оръжие, имаш воля. „Дотук добре“ – казва Мечо Пух, падайки два клона по-надолу...

Един ден ти и твоят снайпер произвеждате изстрел. Ако си с флоберова пушка, можеш да минеш и без заглушител. Куршумът излита с 900 м/с и лети към целта. След миг пробива сърцето на мишената.

Прибираш снайпера. Вечерта го разглобяваш на части, които потъват в различни водоеми.

Отнел си човешки живот?

Нарушил си закона – станал си убиец?

Въздадена е справедливост?

Зъб за зъб, око за око?

Ти избираш този разговор със съвестта.

Повръщаш...

Ликуваш...

Губиш съня си...

Обзема те спокойствие.

Всичко това си ти.

Човек със снайпер.

Живот за живот.

Смърт за живот.

Кой определя цената?

Кой я плаща?

Ако имах снайпер... Въпрос, който всеки си е задавал поне веднъж в живота.

Понякога сълзите капят върху приклада, оптиката е замъглена.

Не се натиска лесно спусък.

Понякога един куршум е равен на свобода и носи избавление.

Всяка жертва е мечтала за снайпер. Повече от всеки наемен убиец.

***

Много сравнения са измислени за мафията. В италиански сайт обаче попаднах на нещо наистина оригинално. Някой бе сравнил ндрангетата (калабрийската мафия) с Лернейската хидра от древногръцката митология. Лернейската хидра е чудовище от аргоския град Лерна, с 9 глави, едната от които била безсмъртна. Нейни родители са сторъкият великан Тифон и чудовището Ехидна, погубвало всичко живо с отровния си дъх. Убиването на Лернейската хидра е един от дванадесетте подвига на Херакъл. Когато започнал да отсича главите ѝ, той видял, че на мястото на всяка отсечена израствали две нови. Тогава затиснал със скала безсмъртната глава, а мястото на всяка отсечена обгарял, за да не израснат нови.

Мафията като Лернейската хидра. В ролята на Херакъл в Италия отдавна се подвизава правосъдието.

В руски медии пък прочетох, че мафията била като Кошчей Безсмъртни – онзи зъл магьосник от руските народни приказки, който никой не можел да убие. Самият Кошчей обичал да се хвали: „Моята смърт е недостижима: далеч, далеч в океана има един остров, на този остров расте грамаден дъб, в корените на този дъб има

заровен железен сандък, а в сандъка има заек, в заека – патица, в патицата – яйце, а в яйцето е скрита моята смърт.“

Трудна задача, както сами се убеждавате.

Струва ми се, че и двете сравнения са подходящи за българската мафия. Но понеже сме патриоти, можем да я сравним с нашенската триглава ламя, която краде златните ябълки на братята и тяхната бедна майка.

Но да оставим митовете и легендите настрана.

И нашата мафия си има остров, захвърлен нейде на балканския кръстопът, има си дърво закрилник (политическата класа), в неговите корени е железният магистратски сандък, в него е криминалният заек, в него пък – подкупните патици, а в тях – яйце, криещо тайната на мафиотската кончина. Пита се в задачата как общество, което иска да се избави от бруталния Кошчей, да стигне до яйцето и да го строши с един удар.

Това се питам и аз. Питам се от години. Но всеки път, когато ми се струва, че съм открил пътя, на него излиза пратеник на Кошчей или самият той и ми разбива физиономията. После пак опитвам, отново и отново... Целият съм в рани, безсилие стяга сърцето ми като менгеме, мозъкът ми не активира смелостта, а духът ми е сломен и унижен.

Българската мафия не е Робин Худ и няма нищо общо с народните хайдути, както сама се опитва да извая обществения си образ. Това трябва да е ясно на всеки човек, иначе битката ще е обречена. В тази книга се опитвам да проследя живота на мафията – от раждането ѝ до нейното възмъжаване. Колкото повече вървя по следите ѝ, толкова повече имам усещането, че си имам работа и с руския гад Кошчей, и с противната Лернейска хидра, към които се е присъединила триглавата ламя.

Нямам и снайпер.

Сетих се за Кошчей неслучайно. Връзките ни с Русия не са само по линия на дружбата и благодарността ни за 3 март. За съжаление руската мафия има голяма заслуга за пръкването и бързото израстване на родната организирана престъпност.

Разбира се, всичко това се случва зад кулисите, с участието на известни и по-малко известни алхимици, които притежават мрачната дарба да превърнат всеки слънчев остров в морга. Така стана и с нашата страна.

Всичко започва с мафиотизирането на родината доста преди преврата на 10 ноември 1989 г. Там водят следите на документите. Оттогава датират и опитите за борба с нея, които засега са повече плахи, отколкото успешни.

Знам, че борбата с мафията не е величествена и оцелели герои в нея рядко се срещат. Защитниците на обикновените човешки стойности не падат героично като спартанците при Термопилите, нито като батачани през онзи кървав април, нито като воините от Девета плевенска дивизия при Дойран... Жертвите на мафията си отиват тихо, понякога омаскарени и компрометирани. Съдба на мъченици.

Обществото рядко ги почита, отказва им дори елементарно съчувствие.

И затова е тази книга. Писането е моят начин да изразя болката, страданията, съмненията и копнежите си. То е моята съпротива.

Когато бях пребит до смърт на 22 септември 2008 г., а после върнат „от отгатък“ от лекарите и може би от още Някой, получих порцията обвинения, които се полагат на всеки, който по някакъв начин е дръзнал да се изпречи на пътя на организираната престъпност: „Той е близък с хора от ъндърграунда“, „Изпълнява поръчки“, „Участва в заговори“, „Диктуват му какво да пише“, „Мошеник“, „Агент на ДС“... Не бяха пощадени и близ-

ките ми. Всичко това е продължение на смъртната ми присъда, издадена от някого над законите в тази държава. Когато и това се стори на мафията недостатъчно – завежда съдебни дела. Парите и адвокатите за нея не са проблем.

На премиерата на книгата на Кеворк Кеворкян „Тайните на телевизията“ през декември 2009 г. (току-що бях излязъл от поредната операция и се придвижвах с патерици) той ми каза следното: „Много исках да дойдеш, за да те видят изправен. Някои от тях те мразят дори само заради това, че си станал, че си прав, че си оживял.“

Няколко месеца преди това пратеничка на „Ню Йорк таймс“ направи интервю с мен в болничната база на ВМА в Баня. Бях в инвалидна количка, изтощен, говорех глухо и трудно. Основната тема на разговора ни бе за мафията и корупцията сред политическия елит в България. Казах ѝ какво мисля. След десетина дни от редакцията в Ню Йорк се обадиха и казаха, че заради моята безопасност ще публикуват разговора ни, но не като интервю. Така и стана. В един от най-големите вестници в света на някого не му беше безразлична моята и на семейството ми безопасност. Това е част от ценностната система на едно общество.

Нямах усещането, че и тук е така.

Друг път вкъщи дойде екип на Швейцарската национална телевизия. Отговарях на въпросите им, снимаха, пихме кафе, разговаряхме. Едно нещо обаче ме попитаха няколко пъти: „Сигурен ли сте, че не е безопасно да останете в България? Помислете за близките си.“

Честно казано, понякога и аз се чудя дали е безопасно тук. Но останах, защото няма къде да отида, а и тук ми е мястото, без никаква патетика. Признавам, че ми е минавала мисълта да изоставя тази битка, да се преселя в някое забравено селце, край някоя райска река и да

потъна в спокойствието на природата. Обикновено тези видения се появяват нощем или когато съм прекалил с чашката. Въздишам по гори и селски идилии, а на сутринта ме боли глава. Винаги в такъв момент се обажда вътрешният ми гаден гласец, който ми припомня колко гадости ме чакат през деня, утре, следващата седмица... Няма измъкване, ви казвам. Копнежът по сеното и водата се отлага. Както всеки път...

„Страшно е, че загубихме мечтите си“ – въздиша Тони, верен другар от ученическите години, с когото понякога смесваме огнена вода със салата в опит да разгадаем капаните на съдбата. Искане ми се да му вдъхна оптимизъм с думите на Андре Жид*, че не е важно колко пъти си паднал, а колко пъти си се изправял, но самият аз не съм съвсем уверен, че това е лесна работа. Паданията понякога са много тежки.

На една бензиностанция малко преди Ябланица, докато зареждах гориво, се приближиха мъж и жена и ме поздравиха. Показаха се варненци, които са чели книгата ми „Кома“. След това следели писанията ми във „Фрог нюз“ и вестник „Уикенд“. Споделиха, че също са преживели неприятности с организираната престъпност, но възмездие така и не дочакали от съдебната ни система. Въпреки това имали желание да се борят и да не оставят нещата на забравата. Поговорихме си и се разделихме.

Имам голямо доверие на такива хора.

Затова съм убеден, че всички опити за съпротива си струват, колкото и слаби да изглеждат те. Срещу нас има стена, железобетонен бункер, крепост. Има армия от наемници, пари, подлости и предатели. Но има и контрамафия. Става дума за война, а не просто за битка.

.....

* Андре Жид (1869–1951 г.) – един от най-авторитетните френски писатели, носител на Нобелова награда за литература, 1947 г. – Бел. ред.

Едната страна е въоръжена с чукове, автомати, подкупи и лъжи, а другата – с порива за нормален живот. Силите изглеждат неравни, но така е само на пръв поглед.

Който предадоха нашите, утре ще предадат и вашите. Има такъв надпис в сградата на ЦРУ в САЩ. Мафиотите да си го запишат това на челата, да си го татуират, защото един ден ще им се случи. Рано или късно.

Дни след първата и най-сложна операция, която ми бе направена във ВМА, в болничната стая се появи млада жена. Оказа се прокурор, изпратен да разговаря с мен за това, което ми се е случило. Чувстваше се неудобно. Отпиваше нервно от кока-колата, която си носеше, и кашляше, без да е настинала. Разбирах я или поне така си мислех. На разговора присъстваше и съпругата ми, която в онова тъжно и мрачно за нас време бе денонощно до мен. Та тази пратеничка на прокуратурата, след като изясни, че не помня как са изглеждали нападателите и не мога да ги опиша (което е доста логично, когато ти трошат костите и искат да те осакатят до смърт), ме попита дали желая да ми осигурят охрана. Замислих се и отвърнах чак след минута:

– Извинете, но в ДАНС ме уверяваха, че непрекъснато съм следен от около четиринадесет служители, които записвали всяка моя крачка и среща. Къде бяха, когато ме нападаха, че не се сещам?

– Но ние ви предлагаме охрана, а не външно наблюдение и следене... – реагира госпожата и отпи нервно от бутилката.

– Но нали тези, които биха ме пазили, са същите, които са ме и следили? Могат ли тези хора да защитят мен и семейството ми? – не отстъпвах аз.

– Едва ли... – отвърна откровено дамата от прокуратурата.

– Не е ли по-добре за всички да се разкрият поръчителите и биячите, вместо да се предлагат охранители?
– завърших уморено.

– Звучи логично – призна съвсем сериозно дамата от прокуратурата.

И до днес няма яснота, кой ме „поръча“ и кои опитаха да ме убият. Дали тези, които биха били назначени да ме пазят, нямаше да са се уморили досега?

Шегувам се, разбира се. Толкова дълго не пазят дори политиците ни. Но тогава не ми беше до майтап.

Първо, имах усещането, че за нечие успокоение ме питат дали съм запомнил нападателите, които наистина бяха без маски, знаейки, че няма отгърване от чуковете и винкелите. Сигурен съм в това и съмненията ми впоследствие се потвърдиха от разговорите ми с хора от прокуратурата и службите.

Второ, предполагам, че предлаганата охрана повече ще следи какво казвам и с кого разговарям, отколкото да бди за безопасността ми.

Чувствах се много по-сигурен сред лекарите, сестрите и санитарите във ВМА, отколкото в присъствието на който и да било охранител. Може и параноята да ме е „посетила“, но как ви се струва следната случка? В реанимацията дойдоха двама мъже, облечени в сини болнични престилки и с бонета на главите. Почнаха да ме разпитват какво помня, какви реплики съм чул, мога ли да разпозная гласове, лица и пр. Попитах кои са, а те ми отвърнаха, че са служители от ДАНС. Разговорът не продължи дълго, защото дойдоха сестрите и ги изведоха безцеремонно. Нямаха обяснение, как са успели да се промъкнат до мен. Месец по-късно, когато разговарях с прокурори и хора от разследването, попитах за тези двамата от ДАНС, но всички вдигаха рамене и твърдяха, че не знаят за такова посещение. Кой тогава са били онези

двама мъже? Мисля си това, което вероятно и вие – някой е проверявал как се е отразила комата на паметта ми. Защо ме оставиха втори път жив – не знам.

Затова няма да се уморя да повтарям, че истинската ми защита, моите хора, са екипите от медици, които не просто ме спасяваха час след час, ден след ден, но ми вдъхваха надежда и живот. Мислете, каквото искате, но знам какво говоря. Скалпелът и професионализмът бяха съчетани и с нещо друго, което чувствам и осъзнавам, но не мога да опиша. Не знам толкова силни думи...

Тази книга, както и всеки ред, публикуван в медиите, ще посвещавам винаги на тях, както и на близките ми. Казвам го, защото за мен това е важно. Приемете го като обяснение в любов.

Те ми върнаха желанието за живот и битка.

Написването на тази книга е част от пътя на помъдряването. Той е безкраен, но движението по него е важно. Можете да го приемете или да не го приемете, да се посмеете на ентусиазма ми или да се отнесете снизходително. Ваше право. Моето е да вървя.

Може и снайпер да се намери....

Съдържание

<i>Въведение. Ако имах снайпер</i>	5
1. История на последното робство	15
2. Изворът на кадри	116
3. „Белите якички“	168
4. Поздрави от Сингапур	212
5. Една лъжичка „Софарма“ по три пъти на ден	233
6. След него не пониква трева	240
7. Дай парите и посочи човека – другото от нас	249
„Килърите“	250
Куршум от упор, обувки с пари за смърт	255
Само факти	273
8. Нагли, по-нагли... пробити магистрати	281
9. Важна вест за „Октопода“	308
10. Послеслов или гроб	361
<i>Благодарности</i>	365

Огнян Стефанов

**МАФИЯТА
ОТ КГБ ДО ДС**

Книга за смъртта, насилието и възмездието

Българска
Първо издание

Редактор *Люба Кулезич*
Коректор *Веска Маринова*
Художник *Тони Ганчев*
Технически редактор *Марина Георгиева*

Печатни коли 23

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/943-87-16
факс 02/943-87-18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можем да закупим
с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат СИМОЛИНИ

МАФИЯТА

...Знам, че борбата с мафията не е величествена и оцелели герои в нея рядко се срещат. Защитниците на обикновените човешки стойности в нея не падат героично като спартанците при Термопилите, нито като батачани през онзи кървав април, нито като воините от Девета плевенска дивизия при Дойран... Жертвите на мафията си отиват тихо, понякога омаскарени и компрометирани. Съдба на мъченици. Обществото рядко ги почита, отказва им дори елементарно съчувствие.

И затова е тази книга.

Писането е моят начин да изразя болката, страданията, съмненията и копнежите си. То е моята съпротива.

Огнян Стефанов

